భేతాళుడి తాళంచెవి!

వసుంధర

శాస్త్రి, శర్మ ఒక గదిలో కూర్చుని భవిష్యత్తు గురించి చర్చిస్తున్నారు.

"మనం చాకులాంటి కుర్రాళ్ళం. కానీ డబ్బెందుకు వెనకేయలేకపోతున్నామో తెలియడంలేదు—" అన్నాడు శాస్త్రి.

"ఎంత సంపాదించినా హారతి కర్పూరంలా హరించుకుపోతోంది. ఇలాగైతే మనం జీవితంలో స్థిరపడేది ఎప్పుడో—" అన్నాడు శర్మ.

"స్థిరమంటే గుర్తొచ్చింది. ఈ యింటికి అద్దె ఇవ్వాలి. లేకపోతే రేపే మనమీ యిల్లు ఖాళీ చేయాలి. ఆ దాలోచించావా?" అన్నాడు శాస్త్రి.

"ఆలోచించడానికేముంది? రాఘవరావుగారింటికి వెళ్ళడమే!" అన్నాడు శర్మ.

రాఘవరావు ఆ ఊళ్ళో చిన్నసైజు కంట్రాక్టరు. ఆయన కిద్దరు కూతుళ్ళున్నారు. రమ, ఉమ వాళ్ళ పేర్లు.

ఓ రోజు బీచి దగ్గర ఆ యిద్దరూ శాస్త్రినీ, శర్మనీ చూసి చెరోకళ్ళూ, చెరోకర్నీ ఎన్నుకొని ప్రేమించేశారు. ప్రేమించి ఊరుకోకుండా ఆ విషయం సూటిగా మొహం మీదే చెప్పేశారు.

మిత్రులిద్దరికీ నోట మాటరాలేదు.

చూడ్డానికి పిల్లలిద్దరూ మెరుపు తీగల్లాగే వున్నారు. కంఠాలు తియ్యగా వున్నాయి. ఎటొచ్చీ మరీ అంత సూటిగా అడిగేయడమే మోటుగా వుంది.

"ప్రేమకూ మాకూ ఆమడదూరం—" అన్నాడు శాస్త్రి.

"నేను ప్రేమనుకాదు రమను—" అంది రమ.

"నేను ఉమను—" అంది ఉమ.

"ప్రేమించడానికి మనుషులే దొరకలేదా?" అనడిగాడు శర్మ.

"మనుషులు దొరక్కే లైలామజ్నూను ప్రేమించావా?" అంది రమ.

"సరే—బాగానే వుంది. మనం కాసేపు కూర్చుని మాట్లాడుకుందాం—" అన్నాడు శాస్త్రి.

"అలాగన్నారు బాగుంది—" అంది ఉమ.

సముద్రపుటొడ్డున నలుగురూ వలయాకారంలో కూర్చున్నారు.

శాస్త్రి తమ గురించి చెబుతూ—"మాకు తాడూ బొంగరం లేదు. స్థిరనివాసం లేదు. ఓ సంపాదనంటూ లేదు. మమ్మల్ని మీరెందుకు ప్రేమిస్తున్నారో తెలియడం లేదు—" అన్నాడు.

"తాడూ బొంగరం మేమే కొనిస్తాం. స్థిరనివాసమంటారా — పెళ్ళయితే అదే ఏర్పడుతుంది. ఇంక

సంపాదన సంగతి— పెళ్ళికాకముందు మా నాన్నకు నెలకు రెండువందల రూపాయల జీతం. అందులోనే యాభై రూపాయలు ఖర్చు పెట్టుకొని మిగతాది మిగుల్చుకొనే వాడు. పెళ్ళయ్యాక నెలకు అయిదువందలు ఖర్చయ్యేది. నాన్న వుద్యోగం మారాడు. ఖర్చు వెయ్యిరూపాయలు అయింది. నాన్న కంట్రాక్టులు మొదలుపెట్టాడు. దీని భావమేమిటంటే— ." అంటూ ఆగి ఉమవైపు చూసింది రమ.

"ఖర్చుపెట్టే పెళ్ళాముండాలిగానీ—ఎలాగో అలా సంపాదిస్తాడు మగాడు—" అంది ఉమ.

"ఈ సిద్ధాంతాన్ని నమ్మే ఆడవాళ్ళంటే నాకు భయం—" అన్నాడు శర్మ.

"అవన్నీ తర్వాత—నువ్వు నన్ను ప్రేమిస్తున్నావో లేదో చెప్పు—" అంది ఉమ. రమ కూడా శాస్త్రిని అదే ప్రశ్న వేసింది.

లేదనడానికి మిత్రులిద్దరికీ మనస్కరించలేదు. "ప్రేమిస్తున్నాం కానీ పెళ్ళిచేసుకోలేం—" అనేశా రిద్దరూ ఏకగ్రీవంగా.

"అయితే పెళ్ళి చేసుకోనేదాకా ప్రేమిస్తూ వుండండి"—అన్నారు అతివలిద్దరూ ఏక కంఠంతో.

అప్పట్నించీ వారు ఒకరినొకరు కలుసుకొంటూనే వున్నారు. నెల్లాళ్ళు అలా జరిగింది. ఓ రోజున రమ, ఉమ చెరో తాడూ బొంగరంతో వచ్చారు. అవి తమతమ ప్రేమికులకు అందజేసి — "మాకు తాడూ బొంగరం వచ్చేశాయి. స్థిరనివాసమంటారా— నెల్లాళ్ళనించి ఒకే యింట్లో వుంటున్నారు. అది చాలు మాకు—" అన్నారు.

"మరి సంపాదన?" అన్నాడు శర్మ.

"సంపాదనకేముంది? మాకు మరీ ఎక్కువ ఆశల్లేవు. ఇద్దరూ నెలకో రెండువేలు సంపాదించండి—" అంది ఉమ.

శర్మ, శాస్త్రి నావల్ల కాదంటే నావల్ల కాదన్నారు.

"వారంరోజులు టయిమిస్తున్నాం. ప్రయత్నించండి. చెరో రెండువేలు తీసుకొని మా దగ్గరకు రండి. అది మీ సమరతను ఋజువు చేస్తుంది. మీకు చేతకాదూ—మా దగ్గరకొచ్చి అడగండి. ఇద్దరికీ చెరో రెండువేలూ మేము యిస్తాం. అయితే అప్పుడు షరతు మారిపోతుంది. మేము భర్తల్లాగా, మీరు భార్యల్లాగా ప్రవర్తించాలి—" అంది రమ.

"అంటే ఆపరేషన్ చేయించుకొని సెక్స్ మార్చుకోవాలా?" అన్నాడు శాస్త్రి కంగారుగా.

"అదేం కాదు. మేము బైటకువెళ్ళి డబ్బు సంపాదిస్తాం. మీరింట్లో వుండి వంటచేయాలి. బట్టలుతకాలి. ఇంటి పనులన్నీ చేయాలి—" అంది ఉమ.

"చూసేవాళ్ళు నవ్వుతారేమో—" అన్నాడు శర్మ.

"అది మీ యిష్టం. మీరు సంపాదిస్తే కాదనం. మీరైనా సంపాదించాలి, మమ్మల్నయినా సంపాదించనివ్వాలి. లేకపోతే సంసారమెలా గడుస్తుంది?" అంది రమ.

"ఇంతకీ మీరు పెళ్ళి నిశ్చయమైనట్లే మాట్లాడేస్తున్నారే—" అన్నాడు శాస్త్రి.

"అన్నింటికీ వారంరోజులే టయిం. ఈ లోగా మమ్మల్ని మీ పాద దాసీలుగా చేసుకుంటారో, మీరు మాకు పాదదాసులుగా వుంటారో—లేక మనం

ఒకరికొకరం అపరిచితులంగా మిగిలిపోతామో తేల్చుకోండి. వచ్చే శుక్రవారం—సాయంత్రం ఆరుంపావుకు సరిగ్గా ఇక్కడే మనం మళ్ళీ కలుసుకుందాం—" అన్నారు ఉమ, రమ.

2

శుక్రవారం వచ్చేసింది. శాస్త్రి, శర్మ జీవితంలో చెప్పుకోదగ్గ మార్పేమీ రాలేదుకానీ డబ్బు అవసరాలు మాత్రం పెరిగిపోయాయి. వాళ్ళ బకాయి ఇంటాయనకొక్కడికే కాదు. వాళ్ళు బాకీ ఉన్న వారందరిలోకీ గడ్డు మనిషి ఆయన. గడ్డు మనుషులకు తప్ప శాస్త్రి, శర్మ ఓ పట్టాన బాకీలు తీర్చరు.

"ఆ మాటకొస్తే ఈ యింటి యజమానికి డబ్బవసరం లేదు. కానీ ఆయన—అద్దె ఇవ్వకపోతే చెంబు, తప్పేలా బైట పారేసి ఇంటికి తాళంవేసుకుపోతాడు—" అన్నాడు శర్మ.

"అందుకే—రాత్రి ఆయన వచ్చేలోగా మనం రాఘవరావుగారింటికి వెళ్ళాలి అంటావు—" అన్నాడు శాస్త్రి.

"అవును. వాళ్ళు మనకు సంపాదించి పెడతామని కూడా అంటున్నారు. కొన్నాళ్ళు మనిద్దరం రెస్టు తీసుకోవచ్చు—ఎప్పుడో అప్పుడు పెళ్ళిచేసుకోవలసిన వాళ్ళమేగా—ఈ పిల్లలు బాగున్నారు. చేసుకొంటే పోలా?" అన్నాడు శర్మ.

"కానీ వాళ్ళు మన్ని—ఇంటికి రమ్మన్నారా—బీచికి రమ్మన్నారా?" అన్నాడు శాస్త్రి.

"బీచికే రమ్మన్నారు. కానీ మనం ఇంటికి వెడదాం-చూచిరమ్మంటే కాల్చివచ్చినట్లుంటుంది. అట్లోముక్కో

అక్కడే తేలిపోతుంది—" అన్నాడు శర్మ.

మిత్రులిద్దరూ ఇంటికి తాళంవేసి బయల్దేరారు. శాస్త్రి ఆకలిగా వుందని హోటల్‌కు వెడదామన్నాడు. శర్మ వారించి—"కాబోయే అల్లుళ్ళం. మామగారేదో పెట్టక పోడు. తీరి కూర్చుని మన డబ్బులు వృధా చేసుకోవడ మెందుకు? ఎందుకైనా పనికొస్తాయి—" అన్నాడు. శాస్త్రి మిత్రుడి తెలివిని అభినందించాడు.

రాఘవరావు ఇల్లు పెద్దది. దానిచుట్టూ పెద్ద ప్రహారీ గోడ వుంది. మధ్యలో దానికో పెద్ద గేటుంది. ఆ గేటు ముందో పెద్ద కాపలావాడు కూర్చుని వున్నాడు. వాడికి పెద్ద పెద్ద కళ్ళతోపాటు పెద్ద మీసాలు కూడా వున్నాయి. వాడు వీళ్ళని ఆపాడు.

"అయ్యా మీసాల్రాజుగారూ—మమ్మల్ని కాస్త లోపలికి పోనిస్తారా?—" అన్నాడు శర్మ.

"నా పేరు మీసాల్రాజు కాదు. మోసాల్రాజు—" అన్నాడు కాపలావాడు.

"అరే—నేను మోసాల్రాజనే అన్నానే—మీకు మీసాల్రాజని ఎలా విన్పించింది చెప్మా? పోనీలెండి మమ్మల్ని లోపలికి పోనిస్తారా?" అన్నాడు శర్మ.

"పోనివ్వను. ఎందుకంటే మీ రెవ్వరో నాకు తెలియదు—" అన్నాడు మోసాల్రాజు.

శాస్త్రి కోపంగా వాడివంక చూసి, "రాఘవరావు నీ స్నేహితుల్నే కానీ—గన స్నేహితుల్ని లోపలకు రానివ్వడా?" అన్నాడు.

శాస్త్రి స్వరం విని తడబడ్డాడు మోసాల్రాజు.

"ఏం—మాట్లాడవేం?"

ఇంతలో మోసాల్రాజు వినయంగా అక్కణ్ణించి

కదిలి — గేటు తెరిచాడు. శాస్త్రి, శర్మ లోపలికి వెళ్ళబోయి ఆగిపోయారు. లోపల్నించి ఓ కారు వచ్చి గేటు దగ్గరే ఆగింది. అందులోంచి రాఘవరావు బైటకు వంగి చూసి—"రాజూ—ఎవరు వీళ్ళు?" అడిగాడు.

"మీ స్నేహితులండి—" అన్నాడు మోసాల్రాజు.

రాఘవరావు వాళ్ళవంక చూసి—"అయితే ఇక్కడ నిలబడ్డారేం? లోపలకు వెళ్ళండి—" అన్నాడు. అన్నదే తడవుగా శాస్త్రి, శర్మ లోపలకు వెళ్ళారు. గేటు తలుపులు మూసుకొన్నాయి.

"స్నేహితులంటే ఆయన ఆశ్చర్యపడలేదేమిటి?" అన్నాడు శర్మ.

"అసలెవరూ అని అడగలేదేమిటి?" అన్నాడు శాస్త్రి.

"పైగా లోపలకు పొమ్మన్నాడేమిటి?" అన్నాడు శర్మ.

"ఇప్పుడు మనమేం చెయ్యాలి?" అన్నాడు శాస్త్రి.

"అన్నట్లు మనమిద్దరం ఒకరినొకరు ప్రశ్నలేసుకుంటున్నాం. జవాబుల గురించి ఆలోచించడంలేదు—" అని ఇద్దరూ ఏక కంఠంతో అని ముందుకు నడిచారు.

అలా కొంతదూరం నడిచేసరికి బంగళా వచ్చింది. బంగళాముందు ఓ రాక్షసరూపుడు కూర్చున్నాడు.

"నమస్కారం—రావణరావుగారూ—" అన్నాడు శాస్త్రి.

"అరే — నా పేరు మీకెలా తెలుసు?" అంటూ ఆశ్చర్యపోయాడు రావణరావు.

ఈసారి ఆశ్చర్యపోవడం శాస్త్రి వంతయింది. శర్మ కలగజేసుకొని—"పేరులో ఏముందని చాలామంది

అంటారు. కానీ మిమ్మల్ని చూస్తే చాలా వుందనిపిస్తుంది" అన్నాడు.

"ఆహా—ఈ మాటలు నా భార్య సీత వింటే ఎంత ఆనందిస్తుందో?" అన్నాడు రావణరావు.

మిత్రులిద్దరూ మళ్ళీ ఆశ్చర్యపడి—"అయ్యా! ఇంట్లో రాఘవరావుగారి అమ్మాయిలున్నారా?" అనడిగారు.

"ఎందుకుండరు? ఇది వారి యిల్లే!" అన్నాడు రాఘవరావు.

"ఓసారి వాళ్ళను పిలుస్తారా?"

"పిలిస్తే వాళ్ళు రారు—"

"మరి మేమొచ్చినట్లు వాళ్ళ కెలా తెలుస్తుంది?"

"లోపలకు వెళ్ళండి—" అన్నాడు రావణరావు.

ఇద్దరూ వెంటనే లోపలకు వెళ్ళారు. అక్కడో పెద్ద హాలు. చుట్టూ నాలుగు గదులు. మధ్యలో మెట్లు. సినిమా సెట్టింగులా వుంది. మనుషులెవ్వరూ కనపడలేదు. ఇద్దరూ ఆలోచించి—ఒకో గదిలోనే చూద్దామను కున్నారు. ముందు ఓ గదిలోకి వెళ్ళారు.

అందులో నలుగురు వస్తాదులున్నారు. నలుగురూ చిన్న చిన్న చెడ్డీలు మాత్రం వేసుకొని వున్నారు. నలుగురూ ఒక్కసారే శాస్త్రి, శర్మలవంక చూశారు.

శాస్త్రి తడబడుతూ—"ఇక్కడ నలుగురున్నారు. హాల్లో ఒక్కరూ లేరేం?" అన్నాడు.

"మీరు మెట్లెక్కి వుంటే మేం నలుగురం వచ్చి ఒక్కసారే పలకరించేవాళ్ళం—" అన్నాడో వస్తాదు.

శర్మ అతడివంక చూసి—"అయ్యా!—భీముడుగారూ, మీరు మాకో చిన్న సహాయం చేయాలి—" అన్నాడు.

"నా పేరు భీముడుకాదు. దుర్యోధనుడు-" అన్నాడు

వస్తాదు.

"సరేలెద్దురూ-ఏదో ఒక పేరు-మీరిక్కడేం చేస్తారో తెలుసుకోవచ్చా?" అన్నాడు శాస్త్రి.

"రాఘవరావుగారి కిద్దరమ్మాయిలున్నారు. వాళ్ళ పేర్లు రమ, ఉమ. వాళ్లు మమ్మల్ని పిలిపించారు—"

"ఎందుకు?" అన్నాడు శర్మ.

"అది మీకెందుకు చెప్పాలి?" అన్నాడు వస్తాదు.

"ఆ అమ్మాయిలే మమ్మల్నీ పిలిపించారు—" అన్నాడు శాస్త్రి.

"అలాగా—అయితే మనం మనం స్నేహితులం—చేయి జాపండి—" అన్నాడు దుర్యోధనుడు.

"వస్తాదులతో మేము చేతులు కలపము—" అన్నాడు శాస్త్రి.

"మరి—?" అన్నాడు దుర్యోధనుడు.

"అది మీకెందుకు చెప్పాలి?" అన్నాడు శర్మ.

ఇద్దరూ గదిలోంచి బైటకు వచ్చేశారు. వస్తాదులు మాత్రం బైటకు రాలేదు.

"వ్యవహారమంతా తమాషాగా లేదూ?" అన్నాడు శాస్త్రి.

"వుంది. వాటం చూస్తే మనకు పని తగిలేలా వుంది. ఇంటాయన వచ్చేటైముకి—తాళం పెట్టి వుంటే ఆయన సింహనాదం చేస్తూ అక్కడే ఉండిపోతాడు కూడా—అప్పటికి వెళ్ళగలిగితే బాగుంటుంది—" అన్నాడు శర్మ.

"సరే రెండో గదిలోకి వెడదామా?"

ఇద్దరూ రెండో గదిలో అడుగుపెట్టారు.

అక్కడ నలుగురు ఆడపిల్లలున్నారు. నలుగురూ కూడా ఎంతో అందంగా వున్నారు. వారి లావణ్యంలో

దాపరికం లేదు. అంతా బికినీలలో వున్నారు.

"ఎవరు మీరు?" అన్నాడు శాస్త్రి.

"కనపడ్డం లేదూ—ఆడపిల్లలం" అంటూ గద్దించిందో పిల్ల.

"అమ్మా—మేనకా-మిమ్మల్నో ప్రశ్న అడగొచ్చా?" అన్నాడు శాస్త్రి.

"అరే—నా పేరు నీకెలా తెలుసు?" ఆశ్చర్యంగా అన్నదాపిల్ల.

శర్మ శాస్త్రి భుజం తట్టి—"ఈ రోజు నీ పలుకు పలుకుతోంది. మనకు లాటరీలో పదిలక్షలు రావాలను నాయనా!" అన్నాడు.

"అంతే మాత్రం ఎలా వస్తుంది? మనం కొన్న టికెట్ కు ఫస్టు ప్రైజు అయిదు లక్షలే—" అన్నాడు శాస్త్రి.

"ఏదో ప్రశ్న అడుగుతానన్నావ్?" అంది మేనక.

"మీరిక్కడెందుకున్నారు?"

"రాఘవరావుగారి కిద్దరమ్మాయిలున్నారు. వాళ్ళు మమ్మల్ని పిలిపించారు—"

"ఎందుకు?"

"ఈ ప్రశ్న అడగడానికి మీరెవరు?" అంది మేనక.

"కనపడ్డంలేదూ—మగపిల్లలం—" అన్నాడు శర్మ. తర్వాత యిద్దరూ బయటకు వచ్చేశారు. ఆడపిల్లలు మాత్రం గదిలోపలే ఉండిపోయారు.

"అంతా ఏదో మిస్టరీలా లేదూ?" అన్నాడు శాస్త్రి.

"వుంది. వాటంచూస్తూంటే ఇక్కడ మన గురించి ఏవో ఏర్పాట్లు జరిగినట్లు కనపడుతున్నాయి—"

"అవును. కానీ ఎందుకు?" అన్నాడు శాస్త్రి.

"జవాబు నాకూ తెలియదు. మిగతా రెండు గదుల్లోనూ దొరుకుతుందేమో వెదుకుదామా?"

"పోనీ మీ పక్కా చూస్తే?" అన్నాడు శాస్త్రి.

"అందుకు మనకు అనుమతిలేదు. నలుగురు వస్తాదులూ చుట్టుముడతారు—" అన్నాడు శర్మ.

ఇద్దరూ కలిసి మూడో గదిలోకి వెళ్ళారు. ఆ గది ఖాళీగా వుంది. మధ్యలో ఒకే ఒక్క టేబుల్. దాని మీద ఒకే ఒక్క కాగితం. దానిమీద ఓ పేపర్ వెయిట్.

శాస్త్రి పేపర్ వెయిట్ తీసి ఆ కాగితం చూశాడు. దానిమీద అక్షరాలున్నాయి.

"నేరస్తుల్నెలా శిక్షించాలో నాకు బాగా తెలుసు— రాఘవరావు" అనివుంది దానిమీద.

"ఈ కాగితం ఎవరికంటావ్?" అన్నాడు శాస్త్రి.

"వాటం చూస్తే మనకేలాగుంది?" అన్నాడు శర్మ.

"కానీ మనం నేరస్తులం కామే!" అన్నాడు శాస్త్రి.

"అలా ఎలా చెప్పగలవు? అయిన్‌స్టీన్ సాపేక్ష సిద్ధాంతం గుర్తుచేసుకో. పోలీసు దృష్టిలో దొంగ నేరస్తుడు. దొంగ దృష్టిలో పోలీసు నేరస్తుడు—" అన్నాడు శర్మ.

"సరే—ఆఖరు గది కూడా చూద్దాం—"

ఆఖరు గది కూడా ఇందాకటిలాగే వుంది. అందులోనూ ఒక బల్ల, దానిమీద కాగితం—

"సరిగ్గా ఆరుంపావుకు మనం కలుసుకుందాం—" అని ఒకే ఒక్క వాక్యముందా కాగితంపై.

"అంటే ఉమ నాకోసం ఏర్పాటుచేసిందన్నమాట" అన్నాడు శర్మ.

"రమ నాకోసం—" అన్నాడు శాస్త్రి.

"అదే నిజమైతే—ఇక్కడ వస్త్రాదులెందుకు? ఆడపిల్లలెందుకు? నేరస్థుల్ని శిక్షించడం గురించి చీటీలెందుకు? అంతా అయోమయంగా లేదూ!" అన్నాడు శర్మ.

"జరిగేదానికోసం ఎదురుచూడ్డం మినహా చేయగలిగిందేమీ లేదు—" అన్నాడు శాస్త్రి.

3

సరిగ్గా ఆరుంపావుకు హాల్లో రాఘవరావు అడుగుపెట్టాడు. ఆయన్ను చూస్తూనే శాస్త్రి, శర్మ సోఫాల్లోంచి లేచినిలబడ్డారు.

"నేను టయింకే వచ్చాను కదూ?" అన్నాడు రాఘవరావు.

"మీ టయిం సంగతి మాకు తెలియదు. మే మెదురుచూస్తున్నది మీ అమ్మాయిల కోసం!" అన్నాడు శర్మ.

రాఘవరావు ముఖం అదోలాగయింది—"గదులన్నీ పరీక్షించారా?" అన్నాడు.

"ఊఁ."

"వస్త్రాదుల్ని చూశారా?"

"చూశాం—"

"ఆడపిల్లల్ని చూశారా?"

"చూశాం—"

"నా రెండు చీటీలు చూశారా?"

"రెండో చీటీ కూడా మీదేనా? అది మీ అమ్మాయిలదనుకున్నాం—"

"నాన్సెన్స్!" అన్నాడు రాఘవరావు—"నా కూతుళ్ళు మీ కోసం చీటీలెందుకు రాస్తారు? పిచ్చి పిచ్చి కబుర్లు మాని మీరు నా కూతుళ్ళనేం చేశారో చెప్పండి!"

"ప్రేమించాం—" అన్నాడు శర్మ.

రాఘవరావు తెల్లబోయి—"సరే బాగానే వుంది. ఆ తర్వాత?" అన్నాడు.

"ఇంకా ఆలోచించుకోలేదు—"

"ఆలోచించుకునే ముందొక్క మాట! నా గురించి కాస్త తెలుసుకోవడం మంచిది. మిమ్మల్ని నేను ఈ పళంగా ఖూనీ చేయించి-మాయం చేసేయగలను—"

"ఎవరి నమ్మకాలు వాళ్ళవి. మమ్మల్నెవ్వరూ ఏ క్షణంలోనూ ఖూనీ చెయ్యలేరని మా నమ్మకం—" అన్నాడు శర్మ.

"మనుషుల నమ్మకాలు కూడా నేను క్షణాల్లో మార్చగలను. చూద్దురుగాని—" అంటూ రాఘవరావు చప్పట్లు కొట్టాడు. ఒక గదిలోంచి వస్తాదులూ—మరో గదిలోంచి ఆడపిల్లలూ వచ్చారు.

"వస్తాదులూ నేను చెప్పిన పని జయప్రదంగా ముగించేక మీ నలుగురికీ ఆ నలుగురు పిల్లలూ బహుమానం. మీరు చెయ్యాల్సింది చాలా సింపుల్. నేను చెప్పగానే మీరు నలుగురూ కలిసి ఆ యిద్దర్నీ పులుసులోకి ఎముక లేకుండా కొట్టాలి. ఎటొచ్చీ ఆ యిద్దరూ చావకూడదు—" అన్నాడు రాఘవరావు.

వస్తాదులు తలాడించారు.

"ఇప్పుడు చెప్పండి. మీరు నా కూతుళ్ళనేం చేశారు?" అన్నాడు రాఘవరావు శాస్త్రి, శర్మలవంక తిరిగి.

"ప్రేమించామని ఎన్నిమార్లు చెప్పాలి?"

"ఎందుకు ప్రేమించారు?" రాఘవరావు గద్దించాడు.

"వాళ్ళు బలవంతపెట్టడంవల్ల!"

"మీ ముఖాలు చూస్తే ఆ విషయం ఎవరు నమ్మరు.

మిమ్మల్ని ప్రేమించినవాళ్ళు నా కూతుళ్ళయుండరు-"

"మీ ముఖం చూసేక వాళ్ళు మీ కూతుళ్ళైనా అని మాకూ అనుమానంగా వుంది—" అన్నాడు శాస్త్రి.

"ఏయ్ మిస్టర్! అధికప్రసంగం కట్టిపెట్టి—నా కూతుళ్ళనేం చేశావో చెప్పు!" అన్నాడు రాఘవరావు.

శర్మ విసుగ్గా—"అదే పనిగా ఆ వెధవ ప్రశ్న వేయకపోతే — ఏం చేయాలనుకుంటున్నావో చెప్పి ఏడవరాదూ —" అన్నాడు. అతడలా అనగానే రాఘవరావు కోపం తారస్థాయికి చేరుకొంది.

"వస్తాదులూ—వెళ్ళండి—" అన్నాడు.

వారిలో దుర్యోధనుడు ముందుకు వచ్చి-"వాళ్ళచేత మీ రేదో చెప్పించాలనుకొంటున్నారు. మాట్లాడ్డానికి ఓపికవుండేలా కొట్టమంటారా? లేక చావ చితక బాద మంటారా?" అన్నాడు.

"శ్వాస ప్రాణముంటే చాలు. ఎలాగో నేనే మాట్లా డిస్తాను—" అన్నాడు రాఘవరావు.

వస్తాదులు నలుగురూ వాళ్ళిద్దర్నీ చుట్టుముట్టారు.

శాస్త్రి వాళ్ళవంక చూసి—"తర్వాత మీరేదో ఆడపిల్లల్ననుభవిద్దామనుకొంటున్నారు. ఆ మాత్రం ఓపిక మీలో ఉంచమంటారా, అవసరంలేదా?" అనడి గాడు.

"అయినా ఆ ఆడపిల్లలు వీరభోజ్యం. ఇక్కడున్న వారిలో మనమే వీరులం—" అన్నాడు శర్మ.

"అట్టే వాక్కండి—" అన్నాడు దుర్యోధనుడు.

"ఒక్క క్షణం—" అన్నాడు శర్మ. "శాస్త్రీ! నువ్వెళ్ళి రాఘవరావుతో విషయమేమిటో మాట్లాడు. నాకు రెండు చేతులూ, రెండు కాళ్ళూ వున్నాయి.

ఇక్కడి మనుషులూ నలుగురే వున్నారు. వీళ్ళకు నేనొక్కణ్ని చాలు—"

శాస్త్రి శరవేగంతో దూసుకుంటూ రాఘవరావును "మీకు చూడాలనుంటే ఇద్దరం కలిసి యుద్ధం చూద్దాం. లేదా గదిలోకిపోయి వ్యాపారం మాట్లాడుకుందాం—" అన్నాడు.

"ఎంత ధైర్యం మీకు?" అంటూ హుంకరించాడు రాఘవరావు—"వస్తాదులూ — చూస్తారేం — మొదలెట్టండి. పులుసులోకి ఎముక మిగలకూడదు—"

"మీరు పులుసులో ఎముక వేసుకుంటారా? అయితే మీ యింట్లో మేం పులుసు పోసుకోకూడదు-" అన్నాడు శాస్త్రి దిగులుగా.

"నీకు మా యింట్లో భోజనం కూడానా?" అన్నాడు రాఘవరావు.

"అల్లుళ్ళకు భోజనం పెట్టే ఆచారం మీకు లేక పోయినా—మామగారింట భోంచేసే ఆచారం మాకుంది. అంచేత మీరు మాకు భోజనం పెట్టక తప్పదు. ఎటొచ్చీ పులుసులో ఎముకలు వేయడానికి వీల్లేదు—" అన్నాడు శాస్త్రి.

"కబుర్లాపి అటు చూడు—" అన్నాడు రాఘవరావు.

"నేను అదే చూస్తున్నాను—" అన్నాడు శాస్త్రి.

నలుగురు వస్తాదులూ నేల కూలడానికి నాలుగు నిముషాలు కూడా పట్టలేదు. మెరుపువేగంలో పని చేశాడు శర్మ. తర్వాత అతను వేగంగా రాఘవరావు దగ్గరకు వచ్చి—"సంగతేమిటో చెప్పండి!" అన్నాడు.

రాఘవరావుకు నోట మాటరాలేదు—"మీరు

మనుషులేనా?" అన్నాడు శర్మ.

"ఒక్కడిమీదకు నలుగురు వస్తాదుల్ని పంపినవాణ్ని మనిషంటారో అనరో తెలీదుకానీ—నలుగురు వస్తాదుల్ని కొట్టినవాడు మాత్రం మనిషి కాకుండాపోడు—ఇప్పుడు చెప్పండి—విషయమేమిటో!" అన్నాడు శర్మ.

"మా అమ్మాయిల్ని మీరెందుకు కిడ్నాప్ చేశారు?" అన్నాడు రాఘవరావు.

"కిడ్నాపింగ్?" ఆశ్చర్యపోయాడు శాస్త్రి.

రాఘవరావు నెమ్మదిగా జరిగింది చెప్పాడు.

ఉదయం ఎనిమిదింటికి రమ, ఉమ యింటిలోంచి బయల్దేరారు. ఉదయం పదింటికి ఓ ఫోన్ వచ్చింది. రమనూ, ఉమనూ ఓ వెధవ కిడ్నాప్ చేశాడు. లక్ష రూపాయిలిస్తే వదిలి పెడతాడట. తన మనుషుల్ని ఈ రోజు ఆరుంపావులోగా ఇంటికిగానీ, బీచికి ఫలానా చోటికిగానీ పంపుతానన్నాట్ట. ఆ మనుషు లిద్దరు. వారిని వర్ణించి చెప్పాడు. ఆ వర్ణన శాస్త్రి, శర్మలకు సరిపోయింది. మారు మాట్లాడకుండా వాళ్ళకు డబ్బిచ్చి పంపకపోతే—కూతుళ్ళ ప్రాణాలు దక్కవని హెచ్చరించాడు. రాఘవరావది సవాలుగా స్వీకరించి ఇంటిలో ఏర్పాట్లు చేసి వెళ్ళిపోయాడు.

"ఈ కథ వింటే మీకేమనిపిస్తోంది!" అన్నాడు శర్మ.

"మీరే ఆ కిడ్నాపర్స్ మనుషులు—" అన్నాడు రాఘవరావు.

"అయితే మా కథ వినండి—" అన్నాడు శాస్త్రి.

వినే ఓపికవున్నా లేకపోయినా రాఘవరావుకు ఆ కథ వినక తప్పలేదు.

"మా కథ వింటే మీకేమనిపిస్తోంది?" అన్నాడు శర్మ.

"నమ్మకూడదనిపిస్తోంది—"

"అయితే మీ బుర్రలో తెలివితేటలు శూన్యం. మీ పిల్లలకు డబ్బు కావాలి. అందుకని తెలివిగా ఈ నాటకమాడారు. అందులో మాకు తెలియకుండానే మేము పాత్రధారులమయ్యాం—" అన్నాడు శాస్త్రి.

"అది సరే—వాళ్ళు డబ్బు సంగతి మనకెందుకు చెప్పలేదు?" అన్నాడు శర్మ.

"అవును — మనకెందుకు చెప్పలేదు?" అన్నాడు శాస్త్రి. ఒక్క క్షణం ఆలోచించి—"బావ్ రే!" అన్నాడు.

"ఏమయింది?" అన్నాడు శర్మ.

"ఆ పిల్ల లెక్కడికో పారిపోతున్నారు. అన్నీ ముందుగానే పథకం వేసుకున్నారు. వాళ్ళకు డబ్బక్కర్లేదు. తండ్రి ఆలోచనలను తప్పుదారికి మళ్ళించడమే వారి ప్రథమోద్దేశ్యం. ఆయన మన్ని నానా హింసలు పెట్టి నిజం కక్కించడానికి ప్రయత్నిస్తూండగా వాళ్ళు గమ్య స్థానం చేరుకుంటారు—"

రాఘవరావు ముఖం పాలిపోయింది.-"మీరు చెప్పింది నిజంలాగే తోస్తోంది. వాళ్ళకి ఆ అణాకానీ వెధవలు— చంద్రం, భద్రంలతో స్నేహం—" అన్నాడాయన.

"వాళ్ళెవరు?"

"వీళ్ళందరికీ నాటకాల పిచ్చి. నాటకాల్లో వాళ్ళు హీరోలు. వీళ్ళు హీరోయిన్‌లు. వీళ్ళంతా కలిసి సినిమా ఛాన్సులు కోసం ప్రయత్నిస్తున్నారు. ఎదిగిన పిల్లల్ని ఎంతకని అదుపులో పెట్టను?" అన్నాడు రాఘవరావు.

శాస్త్రికి జాలేసింది—"మరి కొన్ని వివరాలు చెబితే మేం మీకు సాయపడగలం—" అన్నాడు.

"వీళ్ళంతా మద్రాసు చేరుకుంటారు. అక్కడ బేతాళరావు ఇంటికి వెడతారు —" అన్నాడు రాఘవరావు.

"బేతాళరావా? వాడెవడు?"

"మద్రాసులో వుండే పిశాచాలన్నింటికీ వాడే రాజు. రాత్రి ప్రభు వన్నది వాడికి మారు పేరు. సినిమాల పేర్లు చెప్పి ఆడపిల్లల్నాకర్షించి—వాళ్ళను మరొకందుకుపయోగించుకుంటాడు. వాడు చెయ్యని రాత్రి వ్యాపారం లేదు. ఆడపిల్లల్ని వాడు కేవలం వ్యభిచారానికే కాక-స్మగ్లింగ్ కీ రాజకీయాలకీ కూడా వుపయోగించుకుంటాడు. దురదృష్ట మేమంటే — వాడు పూర్తిగా అబద్ధాలకోరు కాదు. బొంబాయిలోని ఇద్దరు ప్రముఖ తారలూ, మద్రాసులో ఎనమండుగురు ప్రముఖ తారలూ—వాడి మూలంగానే పైకి వచ్చారు. అందువల్ల వాడి మోసం అలా కొనసాగగల్గుతోంది—" అన్నాడు రాఘవరావు.

"మీ అమ్మాయిలక్కడికే వెడతారని మీకెలా తెలుసు?"

"వాళ్ళ కేమన్నా భయమా? నన్నే అడిగారు. నేను కాదన్నాను. బేతాళరావు కథలన్నీ వాళ్ళకి చెప్పాను. వాళ్ళు నా కథలు చెవిని పెట్టకుండా—"నాన్నా— నువ్వు వ్యాపారంలో పైకొచ్చావు. నీ గురించి కూడా ఎన్నో చెడు కథలు ప్రచారంలో వున్నాయి. మనం మంచినే తీసుకోవాలి. చెడును వదిలిపెట్టాలి—" అన్నారు. అప్పట్నించి నేను భయపడుతూనే వున్నాను. కానీ నిజంగా అనుకొన్నంతపని చేస్తారని నేననుకోలేదు"

అన్నాడు రాఘవరావు.

"అయ్యా! రాఘవరావుగారూ-ఇది మీరు చేజేతులా కొని తెచ్చుకున్నారు. మీలో ఆవేశమే గానీ ఆలోచన లేదు. మేము ఇంటికి రాగానే మమ్మల్ని తన్నించాలనే అనుకున్నారు తప్పితే మా కథేమిటో వినడానికి కూడా ప్రయత్నించలేదు. మీ తత్వాన్ని మీ అమ్మాయిలు బాగా వుపయోగించుకున్నారు. జరిగిందేదో జరిగిపోయింది. మీరు కోరితే మేమిద్దరం వెళ్ళి ఆ బేతాళరావు దగ్గర్నుంచి మీ పిల్లల్ని విడిపించుకొనివస్తాం!" అన్నాడు శాస్త్రి.

"అలాగా — అందుకు మీ ఫీజు!" అన్నాడు రాఘవరావు.

"మీ అమ్మాయిల్ని సాధించుకువచ్చాక ఓ లక్ష రూపాయలివ్వండి."

"నా పిల్లలు ప్రాణాలతో బ్రతికి బయటపడితే లక్ష రూపాయలు నాకో లెక్కలోదికాదు—" అన్నాడు రాఘవరావు. ఒక వేడి నిట్టూర్పు ఆయన పెదాలనుంచి బయటపడింది.

4

"నా పేరు శర్మ, అతడి పేరు శాస్త్రి—" అన్నాడు శర్మ.

"ఏం చేయగలరు మీరు?" అన్నాడు బేతాళరావు.

"అడిగిన జీతం ఇస్తే—చెప్పిన పని చేయగలం—" అన్నాడు శాస్త్రి.

బేతాళరావు నవ్వి—"అడిగిన జీతమివ్వకుండా చెప్పిన పని చేయించుకోవడం నాకు తెలుసు. ఎప్పుడైనా మీ అవసరమొస్తే కబురుపెడతాను. అడ్రసిచ్చి వెళ్ళండి-" అన్నాడు.

"మాకు అడ్రసులేదు. పని లేక తిరుగుతున్నాం. వుండనిస్తే మీ యింట్లో వుంటాం—"

"మా యింట్లో ఖాళీలేదు. అప్పుడప్పుడు కనబడు తూండండి. పనున్నప్పుడు చెబుతాను—" అన్నాడు బేతాళరావు.

"మీకు మా సామర్థ్యం తెలియదు. ఎంతటి మనిషైనా క్షణాలమీద పడగొట్టగలం. ఒక్కళ్లం పదిమంది కెదురు నిలిచి పోరాడగలం—" అన్నాడు శర్మ.

బేతాళరావు చిరాగ్గా-"అయితే ఓ చిన్న పరీక్ష పెడతాను—" అంటూ పక్కనే వున్న ఫోన్‌లో ఎవరికో ఏదో చెప్పాడు. శాస్త్రి, శర్మలవంక చూసి-"ఒక్క అయిదు నిముషాలాగండి!" అన్నాడు.

"అయిదు నిముషాలాగామంటే చాలు. ఎప్పటికీ ఇక్కడే ఆగిపోతాం-" అన్నాడు శాస్త్రి.

బేతాళరావు చిరునవ్వు నవ్వాడు.

కొద్దిసేపట్లో అక్కడికి ఓ సన్నపాటివ్యక్తి వచ్చాడు. బేతాళరావు అతణ్ని శాస్త్రి, శర్మతో పరిచయంచేసి "ఇతడి పేరు కోనేటిరావు. ఒక్కడూ వందమందికి సమాధానం చెప్పగలడు. మీ సత్తా ఏమిటో ఇతడిముందు ప్రదర్శించండి. ఎందుకైనా మంచిది—ఇద్దరూ కలిసి వెళ్ళండి—" అన్నాడు.

శర్మ నవ్వి—"నేనొకణ్ని చాలు—" అన్నాడు.

కోనేటిరావు చొక్కావిప్పాడు. ఒక్కసారి చేతులు విదిల్చి కండలు పొంగించాడు. ఆ సన్నటి మనిషి అసలు స్వరూపం అప్పుడే కనబడింది.

శర్మ, కోనేటిరావు ఇద్దరూ అరచేతుల్ని బాకుల్లాచేసి ఒకరికొకరు ఎదురుగా నిలబడ్డారు.

"రెడీ—" అన్న బేతాళరావు మాట వినపడడ మేమిటి—కోనేటిరావు మెరుపు వేగంతో కదిలాడు. శర్మ కదిలాడో లేదో కానీ—నేలమీద కదలకుండా పడివున్నాడు.

"మై గాడ్!" అన్నాడు శాస్త్రి.

"మీరన్నది నిజమే! ఇక్కడ అయిదు నిముషాలాగితే ఇంక ఎప్పటికీ ఆగిపోవచ్చు—" అన్నాడు బేతాళరావు.

"నువ్వూ వస్తావా?" అన్నాడు కోనేటిరావు.

"అవసరం లేదు. శర్మ తర్వాతే నేనూ. అతను చేయలేని పని నావల్లకాదు—" అన్నాడు శాస్త్రి. అతను కూడా మిత్రుడి దగ్గరకు వెళ్ళాడు.

"భయపడకు. నీ మిత్రుడు చావలేదు—" అన్నాడు కోనేటిరావు—"నేను మనుషుల్ని చంపను—"

బేతాళరావు నవ్వి—"నా దగ్గర ఇలాంటి కోనేటిరావులు పదిమంది వున్నారు. ఇప్పుడు చెప్పండి. మీరు నాకేవిధంగా సాయపడగలరో—" అన్నాడు.

"శారీరకబలం అలాగుంచండి. బుద్ధిబలంలో మాకు మేమేసాటి!" అన్నాడు శాస్త్రి.

"మీ నమ్మకం మంచిదే—అయితే దానికీ ఓ పరీక్ష పెడతాను—" అన్నాడు బేతాళరావు.

పరీక్ష అనగానే శాస్త్రికి భయంవేసింది. కోనేటిరావును శర్మ అవలీలగా నెగ్గుతాడనుకున్నాడు. కానీ అలా జరగలేదు. బుద్ధిబలం పరీక్ష ఎలా వుంటుందో?—

"పరీక్షల్లో తేలే బుద్ధివల్ల పెద్దగా ప్రయోజనముండదు. అందువల్లే కదా-ఫస్టుమార్కుల్లొచ్చిన వాళ్ళంతా గుమస్తాలుగా మిగిలిపోతున్నారు!" అన్నాడు శాస్త్రి.

"నువ్వన్నది నిజమే—అందుకే మీకు పరీక్ష వేరేగా

వుంటుంది—" అన్నాడు బేతాళరావు.

"చెబితే వింటాను-" అన్నాడు శాస్త్రి.

"ముందు నీ మిత్రుణ్ని లేవనీ—" అన్నాడు బేతాళ రావు.

శర్మకు ఉపచారాలు చేయగా ఓ అయిదు నిముషాల్లో స్పృహ వచ్చింది-"నేనెక్కడున్నాను?" అన్నాడు.

"ఇంకా ఇక్కడే!" అన్నాడు శాస్త్రి.

"నువ్వు కులాసాయేనా?" అనడిగాడు శర్మ.

"నీ దయవల్ల!" అన్నాడు శాస్త్రి. ముందు శర్మ పడిపోకుండా వుంటే—కోనేటిరావు శక్తి శాస్త్రికి తెలిసేదికాదు. అందువల్ల అతడన్న మాటల్లో నిజముంది.

శాస్త్రి శర్మకు పరిస్థితి వివరించి చెప్పాడు. ఇద్దరూ బేతాళరావు దగ్గరకు వెళ్ళారు.

"నా దగ్గరకు కొత్తగా ఇద్దరాడపిల్లలు వచ్చారు. వాళ్ళ శరీరంపై గాయంచేయకుండా—మీ బుద్ధిబల ముపయోగించి—వాళ్ళు నా మాట వినేటట్లు చేయాలి!" అన్నాడు బేతాళరావు.

ఇద్దరాడపిల్లలనగానే మిత్రులిద్దరిలో ఆశ చిగురించింది. వచ్చిన పని ఇంత త్వరగా సానుకూలమైతే అది ఆశ్చర్యమే! ఏది ఏమైనా బేతాళరావు అసాధ్యుడిలాగే వున్నాడు. విషయం పూర్తిగా తెలుసుకోవాలి.

"ఆ పిల్లలకు మీరేం చెప్పబోతున్నారు?" అన్నాడు శాస్త్రి.

"అది మీ కనవసరం. ఫలానా బేతాళరావు ఏం చెబితే అది చేయమని వాళ్ళకు చెప్పాలి-"

"అది మీవల్ల కాదా?"

"ఎందుకు కాదు? పోనీ మీ బుద్ధి బలానికి పరీక్ష

పెట్టినట్లుంటుంది కదా అని ఓ చిన్న అవకాశమిస్తున్నాను" అన్నాడు బేతాళరావు.

"సరే—వాళ్లెక్కడున్నారో మాకు చూపించండి-" అన్నాడు శర్మ.

"అలాగే—కంగారుపడకండి—" అన్నాడు బేతాళ రావు. ఆయన కోనేటిరావుకు కనుసైగ చేశాడు. కోనేటిరావు వాళ్ళిద్దరి కళ్లకూ గంతలు కట్టాడు.

5

కళ్ళు తెరిచేసరికి మిత్రులిద్దరూ ఓ గదిలో వున్నారు. గదిలో మంచంమీద ఇద్దరతివలు నిద్రపోతున్నారు. వాళ్ళు రమ, ఉష.

శాస్త్రి, శర్మలకు కలిగిన ఆనందమింతా అంతా కాదు.

వారి వెనుక నే గది తలుపులు మూసుకున్నాయి.

శాస్త్రి చిరాగ్గా వెళ్ళి గదితలుపులు తనే గడియవేసి "లోపల ఆడపిల్లలుండగా తలుపులు వాళ్ళెందుకు వేయాలి? మనమే వేసుకుంటాం-" అన్నాడు.

శర్మ నవ్వి—"ముందు మనం వాళ్లని లేపాలి!" అన్నాడు.

వాళ్ళిద్దరూ ఆడవాళ్లను లేపారు. కళ్ళు నులుముకుంటూ లేచిన రమ, ఉమ వీళ్ళిద్దర్నీ చూసి ఆశ్చర్యపడ్డారు- "మీరిక్కడికెలా వచ్చారు?" అని అడిగారు ఏక కంఠంతో.

శాస్త్రి జరిగినదంతా చెప్పాడు.

రమ విచారంగా — "మిమ్మల్ని మోసం చేసినందుకు మేమిప్పుడు విచారిస్తున్నాం. అందుకే మాకు తగిన శాస్తి జరిగింది. బేతాళరావు మమ్మల్ని సినిమాల్లో చేర్పించడట,

కొన్నాళ్లపాటు మేమిద్దరం కాబరే డ్యాన్సులు చేయాలట-" అంది.

"కాబరే డ్యాన్సులా?" ఆశ్చర్యంగా అన్నాడు శర్మ.

"అవును. అలా డాన్సు చేయడానికొప్పుకుంటే నెలకు రెండువేలు జీతమిస్తారట-" అంది ఉమ.

"అయితే యింకేం - ఒప్పేసుకోండి. మీరెలాగూ మొగుళ్లకు నెలకు రెండేసివేలు సంపాదించి పెట్టాలని అనుకున్నారుగదా-" అన్నాడు శాస్త్రి.

"వేళాకోళం చేయొద్దు. అది సరదాకన్నమాట. ఇది నిజం. మగాళ్లముందు మామూలుగా డాన్సుచేయడమే మాకిష్టముండదు. అర్ధనగ్నంగా అసలు నిలబడనేలేము-" అంది రమ.

"అయితే ఏం చేస్తారు?"

"మమ్మల్ని మీరు రక్షించాలి!"

"ఎలా? ఇక్కడకో నేటిరావులు పదిమంది వున్నారుట-" అన్నాడు శర్మ.

"అయితే మేమేం చేయాలి!"

"బేతాళరావు చెప్పినట్లు చేయండి—" అన్నాడు శాస్త్రి.

"అంతకంటే ప్రాణాలు తీసుకోవడం మంచిది-" అంది ఉమ.

"ఓసారి పోతే వచ్చేవికావు ప్రాణాలు. అందువల్ల నీ అయిడియా ఏం బాగా లేదు. మేము మీచేత బేతాళరావన్న ప్రతి పనీ చేసేలా ఒప్పించగలిగితే ఆయనకు మామీద నమ్మకం కలుగుతుంది. ఓసారి మాకిక్కడ స్థానం లభిస్తే - దాన్ని పెంచుకోగల

సామర్థ్యం మాకుంది-" అన్నాడు శర్మ.

"అయినా బేతాళరావు మిమ్మల్ని కాబరే డ్యాన్సు చేయమన్నాడు. కానీ వ్యభిచారం చేయమనలేదుగదా— అందువల్ల అతడు చెప్పినట్లు చేయండి—" అన్నాడు శాస్త్రి.

"ఒకవేళ వ్యభిచారం చేయమంటే—"

"మీ శరీరానికి బాధ కలగనంతకాలం ఏం చేసినా తప్పులేదు. ఇలాంటి చోటుకు వచ్చేక ఏంచేసినా తప్పు లేదు. మీరు బెంగపెట్టుకోకండి. మీ చరిత్ర బైటపడి మిమ్మల్నెవ్వరూ పెళ్ళిచేసుకోకపోతే—మేము మిమ్మల్ని పెళ్ళిచేసుకుందుక్కూడా సిద్ధంగా వున్నాం. అందువల్ల ఇంకేం భయాలూ పెట్టుకోకండి—" అన్నాడు శర్మ.

ఆడవాళ్ళిద్దరూ ఎట్టకేలకు—శాస్త్రి, శర్మల ప్రతిపాదన అంగీకరించారు....

6

తలుపులు తెరుచుకొని కోనేటిరావు వచ్చాడు.

"బేతాళరావు ఎక్కడ?" అన్నాడు శర్మ.

"ఆయన్ను మీరు చూడాలనుకుంటున్నారా?"

"చూడాలనుకోవడమేకాదు. ఆయన కోరింది సాధించామని చెప్పడానికి తహతహలాడుతున్నాం—"

"అలాగా—" అన్నాడు కోనేటిరావు నిర్లిప్తంగా-

"అయితే నేనే వెళ్ళి ఆయన్ను పిల్చుకువస్తాను—"

సరిగ్గా పది నిముషాల్లో కోనేటిరావు, బేతాళరావు కలిసి వచ్చారు.

"సాధించారటగా?" అన్నాడు బేతాళరావు.

"అవును—" అన్నాడు శాస్త్రి గర్వంగా,

"పరీక్షించొచ్చా?"

"ఊఁ"

"అయితే మీరంతా బయటకు వెళ్ళండి-" అన్నాడు బేతాళరావు.

అందరితోపాటూ ఉమ, రమ బైటకు వెళ్ళబోతూంటే—"మీరు ఆగండి—" అని గద్దించాడు బేతాళరావు.

బేతాళరావు, ఉమ, రమ—గదిలో వుండిపోయారు.

గది తలుపులు వేసుకున్నాయి.

సెకండ్లు నిముషాలుగా మారుతున్నాయి. లోపల్నుంచి మాటలేం వినబడలేదు.

"మాటలు వినడంలేదు — ఆయనెలా పరీక్షిస్తున్నాడూ?" అన్నాడు శర్మ.

"అది సౌండ్ ప్రూఫ్ గది!" అన్నాడు కోనేటిరావు.

శాస్త్రికి గుండెలదిరాయి. కొంపదీసి రమ, ఉమ అరిచి గీపెట్టడంలేదుగదా!

సరిగ్గా ముప్పై నిముషాలకు గది తలుపులు తెరుచుకున్నాయి.

శాస్త్రి, శర్మ ఆత్రుతగా గదిలో అడుగుపెట్టారు. గదిలో బేతాళరావు, రమ, ఉమలు ఎప్పటిలాగే ఉన్నారు. ఆ ముప్పై నిముషాలు అక్కడేం జరిగిందో సూచించే చిహ్నాలేమీ లేవు. ఎటొచ్చీ గదిలో గొడవ జరిగిన సూచనలు లేవు. జరిగిందేదో శాంతియుతంగా జరిగి ఉండాలి.

"వెరీగుడ్! మీ బుద్ధిబలాన్ని అభినందిస్తున్నాను. ఈ పిల్లలు నేను చెప్పినట్లు వింటున్నారు. మొదటి పరీక్షలో ఓడిపోయినా—రెండో పరీక్షలో నెగ్గారు. బైటకు పదండి—మీతో మాట్లాడాలి!" అన్నాడు

బేతాళ రావు.

తమ రొట్టె విరిగి నేతిలో పడిందని శాస్త్రి శర్మ సంతోషించారు.

క్లోనేటిరావు మళ్ళీ వాళ్ళ కళ్ళకు గంతులు కట్టాడు. గంతులు విప్పేసరికి వాళ్ళు మొట్టమొదట బేతాళ రావుని కలుసుకున్న హాల్లో ఉన్నారు.

"ఇంక మీరు పోవచ్చు—" అన్నాడు బేతాళ రావు.

"మరి మా ఉద్యోగం?"

"మీవంటి బుద్ధిహీనులకుద్యోగమిచ్చే చవటనుకాను నేను—" అన్నాడు బేతాళ రావు.

"మా బుద్ధికి పరీక్ష పెట్టారు. అందులో నెగ్గాం మేము—" అన్నాడు శాస్త్రి.

"అడిగిన జీతమివ్వకుండా—చెప్పిన పని చేయించు కోవడం నా ప్రత్యేకత. అది మీకు ప్రత్యక్షంగా ఋజువు చేద్దామనుకున్నాను. అంతే!" అన్నాడు బేతాళ రావు.

"యూ!" అంటూ శర్మ చేతులు బాకుల్లా చేశాడు.

"క్లోనేటిరావ్!" అంటూ అరిచాడు బేతాళరావు.

శర్మ వెంటనే చల్లబడిపోయాడు. శాస్త్రి అతడి భుజం పట్టుకున్నాడు. ఇద్దరూ వెనక్కు తిరిగారు. నీరసంగా గుమ్మంవైపు నడిచారు.

"దట్స్ గుడ్!" అన్నాడు బేతాళరావు.

7

"అవమానం!" అన్నాడు శర్మ.

"క్లోనేటిరావు లేకపోతే బేతాళరావుతో ఆట ఆడించేవాళ్ళం—" అన్నాడు.

"క్లోనేటిరావుంటాడు. అయినా సరే బేతాళరావునో

ఆట ఆడించాలి—" అన్నాడు శాస్త్రి.

"ఎలా?"

"అందుకో మార్గముంది—" అన్నాడు శాస్త్రి.

"ప్లీజ్—అదేమిటో చెప్పు—" అన్నాడు శర్మ ఆత్రుతగా.

"మనం నేరాలు చేయగలం. అవునా?" అన్నాడు శాస్త్రి.

"అవును—"

"మనం నేరం చేయాలి. చాలా పెద్ద నేరం చేయాలి" అన్నాడు శాస్త్రి.

"నేరం చేయడంవల్ల బేతాళరావుకేం నష్టం?"

"మనం చేసే నేరం బేతాళరావు పేరుతో చేస్తాం?" అన్నాడు శాస్త్రి.

"వండర్‌ఫుల్—ఇంతకీ నేరమేమిటో చెప్పు—"

"ప్రమీల నీకు గుర్తుందా?"

"మన క్లాస్‌మేట్ ప్రమీలా—ఎలా మర్చిపోగలను? చెంపకు చేరదేసి కళ్ళు—దొండపండులాంటి పెదవులు—ఆహా....ఇప్పుడామెను గుర్తుచేసి నా మతి పోగొట్టావు కదా—మన దురదృష్టంకొద్దీ ఆమె ఒక సంవత్సరమే గ్రాడ్యుయేషన్ చేసింది. తర్వాత...." అని ఉలిక్కిపడి-"అన్నట్లు ఆమెకు పెళ్ళయిపోయింది కదూ?" అన్నాడు శర్మ.

"అవును. అందుకే—మనం ఆమె పేరును మాత్రమే గుర్తుంచుకోవాలి. చెంపకు చేరదేసి కళ్ళు వగైరాలు మార్చుకోవాలి. తెలిసిందా?" అన్నాడు శాస్త్రి.

"సరే—మర్చిపోయి ఏంచేయాలి?"

"ఇన్స్‌పెక్టర్ మనోహర్ ఇంటికి వెళ్ళాలి—"

"ఎవడా మనోహర్?"

"ప్రమీల మొగుడు...."

"బాప్ రే!" అన్నాడు శర్మ — "నీ ప్లాను నా కర్థ మయింది—"

"బేతాళరావు ఇంట్లో మనకు సమీపంలో ఉన్నప్పుడు అతడి జేబురుమాలు కొట్టేశాను. అతణ్ని పట్టివ్వడానికి అదే ఉపయోగపడుతుంది—" అన్నాడు శాస్త్రి.

"వండర్ ఫుల్ మిత్రమా? అయితే ఒక్క సందేహం. బేతాళరావు అఖండుడిలాగున్నాడు. ఇంట్లోంచి బైటకు తోలి మన విషయం వెంటనే మర్చిపోతాడంటావా?" అన్నాడు శర్మ.

"మర్చిపోక ఏం చేస్తాడు? మనం తన శక్తికి మించిన వాళ్ళంకాదని గ్రహించేశాడు. బేతాళరావు దగ్గర ఉద్యోగం అడిగాం కాబట్టి మనం మంచివాళ్ళంకాదని కూడా అనుకొనివుంటాడు. అందువల్ల మన గురించి పట్టించుకోడు. కోనేటిరావులాంటి వాళ్ళ రక్షణవున్న బేతాళరావును ఎవరేమిచేయగలరు?" అన్నాడు శాస్త్రి.

శర్మ లేచినిలబడి—"పద, మన అదృష్టం పరీక్షించుకుందాం—" అన్నాడు.

"ప్రమీల మనకు సహకరిస్తుందనే ఆశిద్దాం—" అన్నాడు శాస్త్రి.

8

బేతాళరావు ఇంటిచుట్టూ పోలీసులు. ఇంటిలోపల ఇన్స్పెక్టర్ మనోహర్, సబిన్స్పెక్టర్ నాయర్, నలుగురు కానిస్టేబుల్సు.

"వాటీజ్ దిస్—" అన్నాడు బేతాళరావు.

"సస్పెక్టెడ్ కిడ్నాపింగ్—" అన్నాడు మనోహర్.

"ఎవర్ని?"

"నా భార్య ప్రమీలను!"

బేతాళరావు తెల్లబోయి—"ఇన్స్పెక్టర్ గారూ, మీ భార్య నెవరో కిడ్నాప్ చేశారా? ఇదే నిజమైతే—ఇంక ఈ దేశంలో మా బోటివాళ్ళకు రక్షణ ఏముంటుంది?" అన్నాడు.

"నీబోటివాళ్ళకు రక్షణ అవసరంలేదు. ఇతరుల్నే నీబోటివాళ్ళనుంచి రక్షించాలి—"

"ఎవరితో మాట్లాడుతున్నావో తెలుసా—ఇన్స్పెక్టర్!" అన్నాడు బేతాళరావు కోపంగా.

"నా భార్య మాయమైంది. గదిలో ఈ రుమాలుంది. రుమాలుపై నీ పేరుంది. ఆ పేరుగలవాడితో మాట్లాడుతున్నానని నాకు తెలుసు—" అన్నాడు మనోహర్.

బేతాళరావు నవ్వి — "నీ ఆవిడ ఫోటోవుంటే చూపిస్తావా?"—అన్నాడు.

"ఎందుకు?" అన్నాడు మనోహర్.

"నా దగ్గర గడిపిన ఆడవాళ్ళు చాలామంది నా రుమాళ్లు అడిగి తీసుకువెళ్ళారు. సాధారణంగా ఆడవాళ్ళ పేర్లు నాకు గుర్తుండవు. ఫోటో చూస్తే చెప్పగలను—" అన్నాడు బేతాళరావు.

"యూ...." అంటూ అరిచాడు మనోహర్.

"నీ భార్యనంటే నీ కంత కోపమొచ్చిందే! ఋజువు లేకుండా నామీద నేరం మోపుతూంటే నాకెలాగుంటుందో ఆలోచించావా ఇన్స్పెక్టర్!" అన్నాడు బేతాళరావు.

"ఋజువులూ వస్తాయి—" అంటూ తన సిబ్బందికి ఆజ్ఞలిచ్చాడు మనోహర్. ఇంట్లో తామెలా నడిచి

వెళ్ళారో అన్నిగురులు చెప్పివున్నారు శాస్త్రి, శర్మలూ. అందువల్ల మనోహర్ సులభంగానే ఉమ, రమలు వున్న గదిని కనుక్కోగలిగాడు.

"ఆ గదిలో ఏమీలేదు—" అంటూ కంగారుపడ్డాడు బేతాళరావు.

"ఆ విషయం తేల్చుకోవలసింది నేను—" అన్నాడు మనోహర్.

తప్పనిసరై గది తలుపులు తీశాడు బేతాళరావు. లోపల రమ, ఉమ ఉన్నారు.

"ఎవరు వీళ్ళు?" అన్నాడు మనోహర్.

బేతాళరావుకు ముచ్చెమటలు పోశాయి-"సినిమాల్లో అవకాశమిప్పించమని అడిగారు. సరే ఉండమని చెప్పాను. రెండు మూడు రోజుల్లో ఏదైనా పిక్చర్లో వీళ్ళకి బుకింగ్ లు దొరకవచ్చు—" అన్నాడు.

"ఆ విషయం వీళ్ళనే అడిగి తెలుసుకుంటాను—" అంటూ మనోహర్—"ఎవరమ్మా మీరు?" అనడిగాడు.

రమ, ఉమ తమ పేర్లు, ఇతర వివరాలు చెప్పారు

"ఇక్కడికెందుకు వచ్చారు?"

"సినిమాల్లో వేషాలిప్పించమని అడిగాం. ఇక్కడుండమన్నారు—"

"మీకేం భయంలేదు. నిజం చెప్పండి. మీకిక్కడేమైనా ఇబ్బందిగా ఉందా? ఈయన మీపట్ల అమర్యాదగా ప్రవర్తించడం జరిగిందా?" లాలనగా అడిగాడు మనోహర్.

"అబ్బే అదేం లేదండి-ఆయన చాలా మర్యాదస్తులు. పెద్దమనిషి. మా అదృష్టంకొద్దీ ఈ యింటవచ్చిపడ్డాం—"

"అయినా చెప్పకుండా ఇంట్లోంచి వచ్చినట్లు కనబడుతోంది మీరు. మీ యింటికి తెలియబర్చి..."

"మేమిద్దరం పదెనిమిది నిండినవాళ్ళమే! అంతా మా యిష్టం—" అంది ఉమ.

మనోహర్ నీరసంగా అక్కణ్ణించి బయటకువచ్చాడు. మిగతా కానిస్టేబుల్సుకు ఆ యింట్లో ఇంకే ఆధారాలూ లభించలేదు.

వాళ్ళంతా వెళ్ళిపోయాక బేతాళరావు ఉమకూ రమకూ ధన్యవాదాలు చెప్పుకొని—"మీ మేలుమరవలేను. నా పరువు కాపాడారు—" అన్నాడు.

"అయ్యో — ఇందులో ఏముందండీ — మీరెలా చెప్పినా వింటామనీ మీ మాటే అంటామనీ మా మిత్రులకు మాటిచ్చాము. ఆ మాట ప్రాణంపోయినా సరే తప్పము—" అంది రమ.

"సరే—మీరు గదిలోకి వెళ్ళండి—" అన్నాడు బేతాళరావు. తర్వాత ఆయన కోనేటిరావును పిలిచి "వాటంచూస్తే ఆ కుర్రాళ్ళు అఖండుల్లాగున్నారు! ఈ పిల్లల మనసు నిజంగా మార్చిపారేశారు. పోలీసులువచ్చి బయటపడే అవకాశమిచ్చినా వాళ్ళు మాటకు కట్టుబడ్డారు. ఇలాంటివాళ్ళ అవసరం మనకెంతైనా వుంటుంది!" అన్నాడు.

"అదిసరే—అసలు పోలీసులు మనింటికెందుకొచ్చారో ఆలోచించారా?" అన్నాడు కోనేటిరావు.

"లేదు."

"నేను మన మనుషుల్ని ఆ ఇద్దరిమీదా కాపుంచాను. నిన్న వాళ్ళు ఇన్స్పెక్టర్ మనోహర్ ఇంటికి వెళ్ళినట్లు తెలిసింది. ఈరోజు పోలీసులు మనిల్లు చుట్టుముట్టారు—"

అన్నాడు కోనేటిరావు.

“అంటే వాళ్ళు పోలీసుల మనుషులంటావా?”

“అలాగే కనబడుతోంది. వాళ్ళ వ్యవహారం చూడాల్సిందే—వాళ్ళనో కంట కనిపెట్టాల్సిందే!” అన్నాడు కోనేటిరావు.

9

“మీ కోసం మేము వెతుకుతూంటే మీరే మా యింటికొచ్చారే—” అన్నాడు బేతాళరావు.

శాస్త్రి నవ్వి-“అడిగిన డబ్బు ఇవ్వకుండా-చెప్పిన పని చేయించుకోడం మీ ప్రత్యేకతన్నారు. అందుకే మేము మా ప్రత్యేకతేమిటో మీకు చూపించాలనుకున్నాం. చెయ్యని నేరానికి పోలీసులు మీ యిల్లు చుట్టుముట్టారు. ఇదొక శాంపిల్. కావాలంటే ఇంకా చాలా శాంపిల్స్ చూపించగలం?” అన్నాడు.

“అంటే?”

“మీ దగ్గర రుమాలు కొట్టేశాం. మనోహర్ భార్య ప్రమీల మా క్లాసుమేటు. ఆమె సాయం తీసుకొని పోలీసులు మీ యిల్లు రెయిడ్ చేసేలా చేశాం. ఇన్స్పెక్టర్ మనోహర్ రమ, ఉమలను చూశాడు. మామాట మీద వాళ్ళు మీ మాటే అంటారనీ మాకు తెలుసు. అయితే వాళ్ళ ఉనికి ఆయనకు తెలిసింది. ఇప్పుడు మీరు వాళ్లను మీ యిష్టంవచ్చినట్లు చేయలేరు. వాళ్ల మాన, ప్రాణాలకు భద్రత ఏర్పడింది. అదీ మా బుద్ధిబలం-హౌ ఈజిట్!” అన్నాడు శర్మ.

“బాగుంది. ఇంతకీ మీ రెందుకొచ్చారు?”

“పనికావాలి!”

“పోలీసుల స్నేహితులకు పనివ్వను నేను-” అన్నాడు

బేతాళరావు.

"మీరు పనివ్వకపోలేనే మేము పోలీసుల స్నేహం కోరేది!" అన్నాడు శర్మ.

"ఇది బెదిరింపా?"

"కాదు. అభ్యర్థింపు-"

"అయితే మీకు పనిచ్చాను-వెళ్ళండి-"

"ఎక్కడ-పని?"

"ఆ ఉమ, రమలున్న గదిలోకి వెళ్ళండి. వాళ్ళకి సినిమా ఛాన్సులు లేవు. వాళ్ళ నెలాగో ఒప్పించి వాళ్ళ తలిదండ్రుల దగ్గరికి చేర్చండి. అందుకు నీకు పదివేలిస్తాను" అన్నాడు బేతాళరావు.

"ఏం-వాళ్ళతో మీకు పనిలేదా?"

"నన్ను రక్షించిన పిల్లల్ని నేను పాడుచేయను. ఇది నా ఆచారం-" అన్నాడు బేతాళరావు.

శాస్త్రి, శర్మ ఆ గదిలోకి వెళ్ళారు.

"పదండి పోదాం-" అన్నాడు శాస్త్రి ఆడపిల్లలతో.

"ఎక్కడికి?" అంది రమ.

"మాతో-మీ యింటికి!"

"తిరిగి యింటికి పోవడానికా యిక్కడికొచ్చింది?" అంది ఉమ.

"భలేవారే - ఇక్కణ్ణించి బైటపడగలగడం మీ అదృష్టం-ఎలాగో అవకాశం దొరికింది. తక్షణం ఉడాయించడం మేలు. ఆలస్యం చేశారంటే బేతాళరావు మనసు మారిపోగలదు-" అన్నాడు శర్మ.

"మేము రాము. మీరు వెళ్ళండి. మా అవస్థ మేం పడతాము-" అంది రమ.

"ఎందుకని రారు మీరు?"

"రామంటే రాము. అంతే!" అంది ఉమ.

"ఆ బేతాళరావేమైనా మంత్రం వేశాడా వీళ్ల మీద?" అన్నాడు శర్మ ఆశ్చర్యంగా.

"వీళ్ళు రానంటే. ఇక్కడ పదివేలు అక్కడ లక్ష నష్టం-మొత్తంలక్షాపదివేలు నష్టం-" అన్నాడు శాస్త్రి.

ఆడపిల్లలు ససేమిరా రామన్నారు. మిత్రులిద్దరికీ ఏం చేయాలో తోచక-"మీరేం చెయ్యమంటే అది చేస్తాం. కానీ మాతో రామని అనవద్దు-" అన్నారు.

"ఏం చెబితే అది చేస్తారా?" అంది ఉమ.

"తప్పకుండా-"

"కోనేటిరావు మెడలో లాకెట్ గొలుసుంది-అది కావాలి-" అంది రమ.

కోనేటిరావు పేరు వినగానే శర్మ గుండెలదిరాయి. శాస్త్రి తడబడి-"అది తప్ప ఇంకేమైనా?" అన్నాడు.

"లాభంలేదు. అదే కావాలి-"

"ఏం చేసుకుంటారా లాకెట్?"

"అదంతా మీకనవసరం-" అంది రమ.

"అయితే సరే—లక్షాపదివేల కోసం మా ప్రాణా లొడ్డబోతున్నాం—" అన్నాడు శాస్త్రి.

శర్మ గదంతా కలయజూసి—"అదృష్టమంటే ఇలా గుండాలి. గదిలో మేకప్ సామానుంది—" అన్నాడు.

"ఆడపిల్లల్ని గదిలోవదిలి మేకప్ సామాను మర్చిపోతే వాళ్ళు పిచ్చెక్కిపోతారని బేతాళరావుకు తెలుస్తుంది. అతడిది రసిక హృదయం—" అన్నాడు శాస్త్రి.

శర్మ వెళ్ళి శాస్త్రి చెవిలో ఏదో చెప్పాడు. శాస్త్రి ఉత్సాహంగా తల ఊగించాడు.

అంతలో గది తలుపు తట్టిన చప్పుడైంది. శర్మ వెళ్ళి

తలుపు తీశాడు.

బేతాళరావు! పక్కన కోనేటిరావు లేడు.

"ఏమిటింత ఆలస్యం?" అంటూ విసుక్కున్నాడు బేతాళరావు.

"లోపలకు రండి. పిల్లలు కాస్త బెట్టు చేస్తున్నారు" అన్నాడు శర్మ.

బేతాళరావు లోపల అడుగుపెట్టాడు. శర్మ గది తలుపువేశాడు.

శాస్త్రి బేతాళరావుని సమీపించి—"ఇది సౌండ్ ప్రూఫ్ గది కదూ?" అన్నాడు.

"అవును—ఎందుకు?" అనేలోగా శర్మ వెనుకనుంచి బేతాళరావు మెడ నరంమీద సుతారంగా కొట్టాడు. దెబ్బతింటూనే పెద్దగా కేక పెట్టి మొదలు నరికిన చెట్టులా కూలిపోయాడు బేతాళరావు.

శర్మ చకచకా అద్దం ముందుకు నడిచాడు. అయిదు నిముషాల్లో శర్మ బేతాళరావుగా మారిపోయాడు. పరీక్షించి చూసిన వాళ్ళకీ, అనుమానం కలిగినవాళ్ళకీ తప్ప అతడు బేతాళరావు కాదనుకోవడం కష్టం. శర్మ—బేతాళరావు బట్టలు తను వేసుకున్నాడు. తన బట్టలు బేతాళరావుకి తొడిగాడు. ఓ క్షణంపాటు బేతాళరావు కంఠాన్ని అనుకరించడానికి ప్రయత్నించాడు.

శాస్త్రి, ఉమ, రమ—అతణ్ని మెచ్చుకున్నారు.

తర్వాత ముగ్గురూ కలిసి బేతాళరావు నోట్లో గుడ్డలు కుక్కి — కాళ్ళూ చేతులూ కట్టేసి మంచంమీదకు తోసేశారు.

"శాస్త్రీ—నువ్విక్కడే వుండు— నేను బైటకు వెళ్ళి కోనేటిరావును పిల్చుకునివస్తాను—" అన్నాడు శర్మ.

"జాగ్రత్త — పులినోట్లో తల పెడుతున్నావు—" అన్నాడు శాస్త్రి.

శర్మ నవ్వి బైటకు వెళ్ళాడు. హాల్లో కోనేటిరావు ఉన్నాడు. అతడి మెడలో లాకెట్ చూశాడు. అందులో ఏం విశేషమూ ఉన్నట్లులేదు. పైగా అది చూడ్డానికి ఖరీదైనదానిలా కూడా లేదు.

"వాళ్ళకెందుకో ఆ లాకెట్?" అనుకున్నాడు శర్మ. పైకి మాత్రం—"కోనేటిరావ్!" అని పిలిచాడు. ఆ కంఠం బేతాళరావు కంఠంలాగే ఉన్నది.

కోనేటిరావును శర్మను సమీపించాడు.

"నీతో పని ఏర్పడింది. పద—ఆ పిల్లలున్న గదికి వెడదాం—" అన్నాడు శర్మ.

కోనేటిరావు శర్మను గుర్తుపట్టినట్లులేదు. అతడు గదివైపు నడిచాడు. శర్మ కోనేటిరావు ననుసరించాడు. కోనేటిరావు గుమ్మం దగ్గర ఆగాడు.

శర్మ మెరుపు వేగంతో అప్పుడే అతణ్ని రెండు దెబ్బలుతీశాడు. కోనేటిరావు కుప్పలా కూలిపోయాడు. తలుపు తీసుకొని అతణ్ని ఈడ్చుకుంటూ లోపలకు తీసుకెళ్ళాడు. క్షణాలమీద అంతా కలిసి అతణ్ని నోట్లో గుడ్డలు కుక్కి—కాళ్ళూ చేతులూ కట్టి మంచంక్రింద బేతాళరావు పక్కకు తోసేశారు. అంతకుముందుగానే కోనేటిరావు మెడలోని లాకెట్ తీసుకున్నాడు శర్మ.

"వాట్ ఎ వండర్-ఎలా పడగొట్టావతన్ని-" అన్నాడు శాస్త్రి.

"చాలా సింపుల్. పరాయివాడైతే కోనేటిరావుని వెనకనుంచి కూడా దెబ్బతీయలేడు. అతడి కదలికలో అంతటి వేగముంది. కానీ నన్నతడు బేతాళరావనుకుని

అజాగ్రత్తగా వున్నాడు. అదే నేనుపయోగించుకున్నాను" అన్నాడు శర్మ.

"శ్రీ నేటిరావు మహా శక్తివంతుడు. అదే మన పాలిటి వరమైంది. ఈ యింటికి ఏకైక రక్షకుడతను. మనం హాయిగా బైటకుపోవచ్చు—" అన్నాడు శాస్త్రి.

"ఎందుకైనా మంచిది! ఇంట్లోంచి బైటపడేవరకూ వేషం మార్చను—" అన్నాడు శర్మ.

10

అంతా సులభంగానే బైటపడ్డారు. దార్లో వేషం మార్చుకున్నాడు శర్మ. లాకెట్‌ను శోధించగా అందు లోంచి ఒక తాళంచెవి బయటపడింది.

"అది మాక్కావాలి?" అంది ఉమ.

"అయాం సారీ ఉమా! ఈ తాళంచెవి కథ ఏమిటో తెలుసుకోకుండా మీకివ్వను—" అన్నాడు శర్మ.

"అదంతా మీకు మేము చెప్పకూడదు—" అంది ఉమ.

"ఎందుకని?"

"చెబితే మా ప్రాణాలు పోతాయి-"

"మేముండగా మీ ప్రాణాలెవరు తీయగలరు?" అన్నాడు శాస్త్రి.

"రాఘవరావు-" అంది రమ.

"మీ ఘాటలకేమైనా అరముందా? కన్న తండ్రి కూతుళ్ళ ప్రాణాలు తీస్తాడా?" అన్నాడు శర్మ ఆశ్చర్యంగా.

"రాఘవరావు మా కన్న తండ్రి కాదు-" అంది ఉమ. ఆమె చెప్పిన కథ మిత్రులిద్దరికీ అమితాశ్చర్యాన్ని కలిగించింది.

రాఘవరావు విశాఖపట్నంవచ్చి రెండేళ్ళయింది. అంతకు పూర్వం అతను బేతాళరావు వ్యవహారాలు చూసేవాడు. కొన్నాళ్ళకిద్దరికీ ఏవో గొడవలువచ్చాయి. బేతాళరావు రాఘవరావుని తరిమేశాడు. రాఘవరావు దగ్గర బొత్తిగాడబ్బులేదు. అప్పుడతను ఎలాగో రమనూ, ఉమనూ సంపాదించాడు. ఓ అనాధ శరణాలయం వాళ్ళ దగ్గర్నుంచి వీళ్ళను ఉద్యోగం మిషతో తెచ్చుకుని-కూతుళ్ళన్న పేరులో విశాఖపట్నం వచ్చాడు. ఆడపిల్లల్నుపయోగించి తన పనులు సాధించుకుని కంట్రాక్టరుగా బాగా డబ్బులు సంపాదించాడు.

ఎంత సంపాదించినా ఆయన దృష్టి బేతాళరావు దగ్గరున్న తాళంచెవిమీదనే ఉన్నది. దాని గురించి ఆయన ఎలా తెలుసుకున్నాడో శాస్త్రి, శర్మలగురించి తెలుసుకున్నాడు. వాళ్ళ శక్తిసామర్థ్యాల గురించి అయనకు నమ్మకం కుదిరింది. ఉమనూ, రమనూ వాళ్ళ మీదికి ఉసిగొల్పాడు. తనే స్వయంగా నలుగురు వస్తాదుల్నెన్నికచేసి వాళ్ళ శక్తిసామర్థ్యాలు చూశాడు. అప్పుడు తన పథకం అమలు జరిపాడు. సినిమా ఛాన్సు పేరిట కూతుళ్ళిద్దరూ బేతాళరావింటికి వెళ్ళారు. ఎలాగో కోటేటిరావును మభ్యపెట్టి ఆ తాళంచెవి దొంగిలించాలి. శాస్త్రి, శర్మల సాయంతో అక్కణ్ణించి బయటపడి తాళంచెవి రాఘవరావుకు అప్పచెప్పాలి. ఇందులో ఏం తేడా వచ్చినా ఉమ, రమలకు ప్రాణాలు దక్కవు. ఎట్టి పరిస్థితుల్లోనూ తాళం గురించి శాస్త్రి, శర్మలకు తెలియనివ్వకూడదు.

అయితే ఉమ, రమలకు కోటేటిరావు నుంచి తాళం దొంగిలించే అవకాశం రాలేదు. అతడు అమిత బలవంతుడు.

అతి జాగ్రత్తపరుడు. వాళ్ళేం చేయాలో తెలియక కొట్టు మిట్టాడుతూంటే ఈలోగా శాస్త్రి, శర్మ వాళ్ల విడుదలకు ఏర్పాట్లు ప్రారంభించారు. ఉమ, రమ తాళంచెవి లేనిదే అక్కణ్ణించి బైటపడడానికిలేదు. అందువల్ల చివరకు ఏ దారీతోచక అసలు విషయం చెప్పకతప్పలేదు.

"ఈ తాళంచెవి అసలు రహస్యం మీకూ తెలిసే వుంటుంది. అదేమిటో చెప్పకుండా ఇది మా దగ్గర్నుంచి తీసుకోలేరు-" అన్నాడు శాస్త్రి నిక్కచ్చిగా. ఉమ, రమ ఎంత బ్రతిమాలినా ప్రయోజనం లేకపోయింది.

"అది ఒక లాకరు తాళంచెవి. బేతాళరావుకు సంబంధించిన అపూర్వ విశేషాలూ, అమూల్య వజ్ర వైడూర్యాలూ ఆ లాకర్‌లో ఉన్నాయి. ఆ లాకర్ విలువ కొన్ని కోట్లుంటుందని రాఘవరావు అంచనా. ఆ లాకర్ బేతాళరావు పేరుమీద లేదు. ఒక అనామకుడి పేరుమీద ఉన్నది. బేతాళరావు యిచ్చిన దండులో పెట్టడమూ, తెమ్మన్నది తేవడమూ అతడి విధి. లాకర్లోకి వెళ్ళేముందు, లాకర్లోంచి వచ్చేముందు బేతాళరావతన్ని తీవ్రంగా శోధించి మరీ పంపుతాడు. తాళం ఎప్పుడూ క్షోణేటిరావు మెడలో లాకెట్‌లో ఉంటుంది. బేతాళరావు ఎంత ప్రమాదకరమైన వ్యక్తో ఆ అనామకుడికి తెలుసు. అందువల్ల అతడు తనకు బేతాళరావు నుంచి లభించే స్వల్ప పారితోషికమే మహాప్రసాదంగా భావిస్తాడు. మరి బ్యాంకు వాళ్లకు లంచం పెట్టాడో, ఆ అనామకుణ్ణి వశపర్చుకున్నాడో తెలియదుగానీ రాఘవరావుకి లాకరుతాళముంటే చాలుట-" అంది రమ.

"అయ్యబాబోయ్-ఇంత గొప్ప తాళానికాయన లక్ష రూపాయలే ధర కట్టాడా?" అంటూ గుండెలు బాదు

కున్నాడు శాస్త్రి.

"ఈ తాళం మేమివ్వం!" అన్నాడు శర్మ.

"మీ నిర్ణయం మాకు జీవన్మరణ సమస్య-" అంది ఉమ జాలిగా.

"ఒకే ఒక్క షరతుపైన మీకిది యిచ్చేస్తాను-" అన్నాడు శర్మ.

"చెప్పండి-" అంది ఉమ నీరసంగా.

"బేతాళరావు చెప్పినమాటల్లా వినమని మీకు మేం చెప్పాం. అప్పుడో అరగంట బేతాళరావు మిమ్మల్ని పరీక్షించాడు. తృప్తిపడ్డాడు. ఏం చేశాడోనని మా యిద్దరికీ చాలా కుతూహలంగా ఉంది-" అన్నాడు శాస్త్రి.

రమ, ఉమ ముఖముఖాలు చూసుకున్నారు. తర్వాత రమ నెమ్మదిగా "అది చెప్పుకోవడంకంటే చచ్చిపోవడమే మంచిది. ఆ తాళం మీ దగ్గరే ఉంచుకోండి. సెలవు-" అంది.

ఆడవాళ్ళిద్దరూ అక్కణ్ణించి కదలబోయారు.

"ఆగండి!" అన్నాడు శాస్త్రి. ఉమ, రమ ఆగారు.

"చెప్పుకోవడంకంటే ప్రాణాలు పోగొట్టుకోవడమే మేలనుకొనేలాంటి అవమానం మీకు చేశాడు బేతాళరావు. అలాంటివాడి దగ్గరకు తెలిసీ పంపించాడు రాఘవరావు. వాళ్ళిద్దరికీ ముఖ్యం ఈ తాళం. ఇద్దరిలో ఎవరికి తాళం ఇచ్చినా అది దేశద్రోహమే-కాబట్టి దీన్ని పోలీసులకిద్దాం-" అన్నాడు శర్మ.

"పోలీసులు దేవతలుకారు. వాళ్ళూ మనుషులు. కానీ బేతాళరావు, రాఘవరావు రాక్షసులు. ఆ యిద్దరిలో ఏ ఒక్కరు పగబట్టినా మనం బ్రతకడం కష్టం. ఇద్దరూ

పగబడితే మనమే మెపోతాం?" అంది ఉమ.

శాస్త్రి, శర్మ నవ్వారు-"ఈ జీవితమే ఒక పెద్ద చెరసాల. ఇందులో ఉరిశిక్షకు ఎదురుచూస్తూ బ్రతికే ఖైదీలం మనం. శిక్ష ఎప్పుడమలు జరుగుతుందో ఎవ్వరికీ తెలియదు. అలాంటప్పుడు చేతనైనంతలో కొందరు రాక్షసుల్ని ఎదిరించగలిగితే ఎంత బాగుంటుంది?" అన్నాడు శాస్త్రి.

"అంటే ఏం చేయాలి?"

"ఇన్స్పెక్టర్ మనోహర్ని కలుసుకుందాం-మీరేమో మీకు తెలిసినంతవరకూ రాఘవరావు బ్రతుకు బయట పెట్టండి. ఈ లాకర్ తాళం బేతాళరావు బ్రతుకు బయటపెడుతుంది—దేశానికో ఇద్దరు రాక్షసుల పీడ విరగడవుతుంది. ఉడతా భక్తిగా దేశానికి మనం చేయ గల సేవ ఇదే!" అన్నాడు శర్మ.

"రమా! బేతాళరావు మిమ్మల్నేం చేశాడో చెప్పవా?" అన్నాడు శాస్త్రి మళ్ళీ.

"నువ్వు నన్ను పెళ్ళిచేసుకున్నా సరే—ఆ విషయం మాత్రం చెప్పను—" అంది రమ.

"మీ పెళ్ళి సంగతి తర్వాత-ముందు బేతాళరావు రాఘవరావుల పెళ్ళిళ్ళ సంగతి చూడాలి. పదండి—" అన్నాడు శర్మ.

అంతా ఇన్స్పెక్టర్ మనోహర్ ఇంటికి బయల్దేరారు.

—:ఐ పో యి ం ది:—